

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/399/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7916207098
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7916207098.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Maximovej a sudcov JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu: A. L., nar. XX.XX.XXXX, J. XXXX/X, XXX XX J., zastúpený: JUDr. Andrej Molnár, advokát so sídlom Majlátha 2518/14, 077 01 Kráľovský Chlmec, proti žalovanej: D. L., nar. XX.XX.XXXX, J. XXXX/X, XXX XX J., o zrušenie spoločného nájmu bytu, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trebišov z 17. marca 2017, č. k. 12C/215/2016-57

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcovi priznáva voči žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Trebišov (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom zrušil právo spoločného nájmu bytu žalobcu a žalovanej k družstevnému bytu č. XXX s príslušenstvom, na 2. poschodí, vo vchode č. X, v bytovom dome číslo XXXX/X na ulici J., evidovaný na LV č. XXXX, k. ú. J. (I). Zároveň prvoinštančný súd určil za výlučného nájomcu bytu žalovanú (II) a žalobcovi priznal voči žalovanej náhradu trov konania v celom rozsahu (III).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou žalobca žiadal, aby súd zrušil právo spoločného nájmu bytu jeho a žalovanej a po zrušení určil za výlučného nájomcu bytu žalovanú. Žalobu odôvodnil tým, že po rozvode jeho manželstva so žalovanou nedošlo medzi nimi k dohode o zrušení práva spoločného nájmu bytu, byt dlhodobo užíva žalovaná, on v byte nebýva, ani nemá záujem o ďalšie užívanie bytu.

3. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil a medzi stranami nie je sporné, že obidve strany z titulu spoločného členstva v Okresnom stavebnom bytovom družstve Trebišov majú aj právo spoločného nájmu bytu, ktorý je vo vlastníctve tohto družstva, a ktorého identické označenie je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Rovnako nie je sporné medzi stranami, že rozsudkom Okresného súdu Trebišov z 29. júna 2015, sp. zn. 2C/226/2014 manželstvo strán bolo rozvedené. Uznesením Okresného súdu Trebišov z 26. septembra 2014, sp. zn. 10C/231/2014, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach z 24. novembra 2014, sp. zn. 6Co/842/2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť 03. decembra 2014, bolo vydané predbežné opatrenie, ktorým bolo žalobcovi nariadené, aby sa nedomáhal vstupu do predmetného bytu ani do bytu dočasne nevstupoval, a to až do právoplatného skončenia konania o vylúčení z práva užívať tento byt. Nie je sporné, že žalobca tento zákaz rešpektuje a už viac ako dva roky do bytu vôbec nevstupuje. Konanie o žalobe žalovanej vo veci sp. zn. 10C/231/2014 nie je právoplatne skončené, pretože proti rozsudku z 10. marca 2016, ktorým bola žaloba žalovanej o vylúčenie žalobcu z práva užívať byt zamietnutá, podala žalovaná odvolanie. Odvolacie konanie však nie je doposiaľ skončené. Rovnako medzi stranami nie je sporné, že toho času už v byte býva žalovaná so synom, ktorého otcom je

žalobca. Podľa tvrdenia žalovanej sú vzťahy medzi synom a otcom vážne narušené a syn odmieta viesť spoločnú domácnosť so žalobcom. Žalovaná potvrdila, že syn ani ona v dohľadnom čase si nemôžu zabezpečiť iné primerané bývanie.

4. S poukázaním na § 703 ods. 1, 2, § 705 ods. 1, 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) a vychádzajúc z vyššie uvedených zistení, súd prvej inštancie zrušil právo spoločného nájmu žalobcu a žalovanej k predmetnému bytu, pretože spoločný nájom žalobcu a žalovanej vznikol za trvania ich manželstva, po rozvoze ich manželstva nedošlo k dohode o zrušení práva spoločného nájmu bytu a žalobca podal žalobu o zrušenie spoločného nájmu bytu. Tým boli splnené všetky zákonné podmienky, na základe ktorých je povinnosťou súdu právo spoločného nájmu žalobcu a žalovanej k bytu zrušiť. Súd prvej inštancie zároveň určil, že výlučnou nájomníčkou bytu sa stáva žalovaná, pretože ešte pred rozvozom manželstva sa žalobca z bytu odsťahoval, v byte býva žalovaná so synom, a podľa jej tvrdenia ani ona ani jej syn, ktorý je už plnoletý, nemajú možnosť zabezpečiť pre seba iné primerané bývanie.

5. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že nemá námietok voči tomu, aby bol za výlučného nájomcu bytu určený žalobca, tak súd sa s takýmto návrhom žalovanej nestotožnil. Žalovaná totiž naďalej trvá na tom, že ak by sa aj stal žalobca výlučným nájomcom bytu a neskôr aj jeho vlastníkom, voči čomu nenamieta, spoločné bývanie v tomto byte so žalovaným je vylúčené vzhľadom k dôvodom, pre ktoré má súdom zakázaný vstup do tohto bytu. Požiadavka žalovanej, aby sa žalobca aj za predpokladu, že mu vznikne výlučný nájom k tomu bytu, naďalej zdržal vstupe do tohto bytu a jeho užívania, je preto neakceptovateľná. Pokiaľ sa žalovaná bráni rozhodnutiu, na základe ktorého sa stáva výlučnou nájomníčkou bytu len z dôvodu, že by jej tým vznikla povinnosť vyplatiť žalobcovi náhradu za jeho podiel z členských práv v bytovom družstve, tak súd prvej inštancie túto skutočnosť pri rozhodovaní o zrušení práva spoločného nájmu bytu nezohľadnil. Po rozvoze manželstva totiž ešte nebolo vyporiadané bezpodielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovanej ohľadne majetku nadobudnutého počas trvania manželstva. Prípadné nároky žalobcu na náhradu za členské práva v bytovom družstve sa stávajú súčasťou tohto vyporiadania a v tomto štádiu konania o žalobe žalobcu nemožno ani odhadom určiť, aké hodnoty pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva prípadnú tomu ktorému z bývalých manželov. Aj za predpokladu, že by týmto vyporiadaním vznikla povinnosť žalovanej uhradiť žalobcovi na konečné vyrovnanie takú čiastku, ktorou nebude môcť disponovať, je vecou či už dohody alebo výsledku iného súdneho konania, akým spôsobom by sa prípadné nároky žalobcu voči žalovanej a v akom čase splnili.

6. Ďalej súd prvej inštancie s poukázaním na § 162 ods. 1 písm. a), § 164 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) dospel k záveru, že požiadavka žalovanej na prerušenie tohto konania do právoplatného rozhodnutia o žalobe žalovanej na vylúčenie žalobcu z užívania tohto bytu, nemá oporu v platnej právnej úprave, ani vo vykonanom dokazovaní. Rozhodujúcou skutočnosťou pre rozhodnutie o žalobe žalobcu na zrušenie práva spoločného nájmu bytu je zistenie, že žalobca má toho času zabezpečené aspoň dočasné bývanie, žalovaná so synom nemajú možnosť si iné náhradné bývanie zabezpečiť, a hlavne, že žalovaná vylučuje akúkoľvek možnosť spoločného bývania v predmetnom byte so žalobcom. Žalobca mal v konaní plný úspech, žalovaná bola neúspešná, a preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanej v celom rozsahu, pričom o výške trov rozhodne vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku (255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP).

7. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, ktorá sa s rozsudkom v celom rozsahu nestotožňuje, pretože podľa jej názoru súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodol predčasne aj napriek žalovanou vnesenej námietke a zvolil nesprávny postup procesný. Svojím odvolaním napáda všetky výroky rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobe vyhovel, nakoľko rozhodnutie považuje za zmätočné a nepreskúmateľné, pretože je predčasné, nakoľko ešte nebolo právoplatne rozhodnuté vo veci o vylúčení žalobcu z práva užívať sporný byt, vedené na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 10C/231/2014, čo súd prvej inštancie v tomto konaní v odôvodnení rozsudku aj skonštatoval a preto odvolateľke nie je zrejmé, aké skutočnosti ho viedli k nerešpektovaniu poradia práva žalovanou uplatňovaného, pretože pokiaľ by Krajský súd v Košiciach rozhodnutie súdu Okresného súdu Trebišov 10C/231/2014 zmenil, žalobca by žiadne právo na byt nemal, lebo by sa oň bol býval sám pripravil svojím násilným konaním páchaným na žalovanej a svojom synovi. Má za to, že ako strana procesného útoku uniesla dôkazné bremeno a preukázala dôvody potrebné na naplnenie podstaty ust. § 705a OZ, pretože ako vyplynulo z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vo veci 10C/231/2014, existencia nevraživosti medzi stranami sporu,

potencovaná najmä zo strany žalovaného (v konaní 10C/231/2014), ktorej závädkom je práve jeho neadekvátne správanie a násilné konanie, nepredvídateľné vstupy a intervencie do spoločného obydlija vo vzťahu ku žalobkyni (v konaní 10C/231/2014) a ich synovi, ktoré sústavne vzbudzujú v nich obavu z neho, absolútne vylučuje možnosť spoločného užívania bytu, a práve pre toto je nevyhnutné ho z užívania spoločného bytu úplne vylúčiť. Odvolateľke nie je zrejmé, aké skutočnosti primáli súd prvej inštancie k rozhodnutiu vo veci, ktoré práve týmto napáda pre jeho zmätočnosť, aj preto zrejmé v rozsudku absentujú súdne úvahy, ako sa vysporiadal s vykonanými dôkazmi a námietkou predčasnosti rozhodnutia vznesenou žalovanou. Podotýka, že práve v tomto senáte bolo vydané predbežné opatrenie - Uznesenie z 26. septembra 2014, č.k. 10C/231/2014, potvrdené krajským súdom, pričom dôvody na jeho vydanie nepominuli, ale naďalej trvajú, preto považuje napadnutý rozsudok za nesprávny. Súd prvej inštancie si osvojil žalobcom nepodložené tvrdenia a na podklade týchto vo veci nesprávne rozhodol, bez relevantného odôvodnenia, neriadiac sa zákonnými ustanoveniami na obmedzenie len ius iutendi žalobcu k spoločnému bytu práve v dôsledku jeho protiprávneho konania, ktoré dôkazne procesne významne nijako nevyvrátil a neobstojí jeho obrana, že ho chce vypočítavo obrať o majetok, keď v konečnom dôsledku nedošlo zatiaľ k vyporiadaniu zaniknutého BSM. V tejto súvislosti odkazuje na §705a OZ, v zmysle ktorého je právo na ochranu života a zdravia žalovanej a jej syna ako blízkej osoby, ktorá obýva so žalovanou spoločný byt a ktoré je násilníkom ohrozované a ohrozovanie relevantne podložené dôkazmi, tvoriacimi obsah spisu, právom absolútnej povahy a má prednosť resp. je silnejšie, ako vlastnícke právo násilníka, žalobcu, aj než jeho právo, ktoré mu vyplýva zo spoločného nájmu bytu. Má za to, že súd prvej inštancie predčasne rozhodol, na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, vec nesprávne právne posúdil. Z uvedených dôvodov navrhuje, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a žalobu v celom rozsahu ako predčasne podanú zamietol.

8. K odvolaniu žalovanej podal písomné vyjadrenie právny zástupca žalobcu a navrhuje, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a zároveň priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca je toho názoru, že žalovaná podaným odvolaním chce predĺžiť čas, aby uplynulo ďalších niekoľko mesiacov, keď môže užívať družstevný byt, ku ktorému vznikol účastníkom konania spoločný nájom bez toho, aby sa vyporiadala majetkoprávne so žalobcom, ktorý už fakticky dva a pol roka nemôže užívať družstevný byt, ku ktorému vznikol spoločný nájom žalobcu a žalovanej počas trvania manželstva. Žalobca poukazuje na to, že žalovaná vychádza z mylného právneho názoru, keď tvrdí, že súd prvej inštancie predčasne rozhodol vo veci, lebo podľa nej súd mal čakať na výsledok odvolacieho konania na Krajskom súde v Košiciach, kde prebieha konanie o vylúčenie terajšieho žalobcu z užívania družstevného bytu. Konanie bolo vedené na Okresnom súde Trebišov a žaloba bola zamietnutá rozsudkom Okresného súdu v Trebišove z 10. marca 2016, sp. zn. 10C/23112014. Žalovaná mylne sa domnieva, že ak v tomto konaní súd rozhodol o vylúčení žalovaného z užívania družstevného bytu, tak podľa nej žalobca by nemal žiadne právo k tomuto bytu, avšak je to len mylná predstava žalovanej, ktorá je v rozpore splatnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. V prípade obmedzenia alebo vylúčenia užívacieho práva zostáva právo spoločného nájmu zachované, obmedzuje sa len jedna jeho zložka - užívacie právo, a to buď na určitý čas alebo neurčito. Vzhľadom na túto skutočnosť tvrdenie žalovanej nemá oporu v zákone. Súd prvej inštancie vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie, riadne zistil skutkový stav vo veci a zákonným spôsobom rozhodol. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca 2,5 roka nemôže reálne užívať byt, nakoľko predbežným opatrením, a to uznesením Okresného súdu Trebišov z 26. septembra 2014, sp. zn. 10C/231/2014, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach z 24. novembra 2014, sp. zn. 6Co/842/2014, bolo žalobcovi nariadené, aby sa nedomáhal vstupu do predmetného bytu, ani do bytu dočasne nevstupoval až do právoplatného skončenia konania o vylúčení z práva užívať hore uvedený byt. Žalobca toto obmedzenie dodržiava, nakoľko konanie o vylúčení žalobcu z užívania bytu nie je ukončené, lebo žalovaná podala odvolanie proti predmetnému rozsudku a odvolací súd zatiaľ o odvolaní nerozhodol. V konaní bolo zistené aj to, že manželstvo účastníkov konania bolo rozvedené rozsudkom a počas trvania manželstva žalobcovi a žalovanej vznikol spoločný nájom k družstevnému bytu. Na základe týchto skutočností žalobca fakticky vyhovel žalovanej, ktorá byt 2,5 roka užíva a podľa jej prednesu aj v budúcnosti mieni užívať, lebo nemá vyriešenú bytovú situáciu, preto žalobca navrhol, aby po zrušení spoločného nájmu žalovaná bola určená ako výlučná nájomníčka tohto družstevného bytu. V priebehu celého konania žalovaná tvrdila, že ona chce tento byt užívať a stále zdôrazňovala, že žalobca na nič nemá nárok. Po právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Trebišov z 29. júna 2015, sp. zn. 2C/226/2014 o rozvode manželstva žalobca požiadal OSBD Trebišov ako nájomca o odkúpenie družstevného bytu do vlastníctva tak, aby aj žalovaná sa stala podielovou spoluvlastníčkou v rovnom diele po 1/2-ine, uhradil aj anuitu - nesplatený úver na bytový dom

pripadajúci na tento byt, avšak žalovaná odmietla tento postup, nechcela uzatvoriť zmluvu o prevode družstevného bytu do vlastníctva nájomcov (žalobcu a žalovanej) a tvrdila, že žalobca protiprávne sa domáhal odkúpenia bytu, lebo podľa jej názoru nič mu nepatrí. Žaloba na zrušenie spoločného nájmu bytu bola podaná z toho dôvodu, lebo žalovaná odmietla riešiť túto vec mimosúdnou cestou a stále tvrdila, že žalobcovi z toho bytu nič nepatrí a nemá nárok na nič. Keď žalobca v súlade s tvrdeniami žalovanej, ktorá chce užívať byt, navrhol, aby po zrušení spoločného nájmu za výlučnú nájomníčku družstevného bytu bola určená žalovaná, fakticky sa podriadil záujmom žalovanej, avšak žalovaná ani tým nie je spokojná a jej zámer je taký, aby žalobca bol vylúčený z užívania bytu a bola len ona výlučnou užívateľkou bez toho, aby sa finančne vypořádala so žalobcom. Takýto postoj nemôže požívať právnu ochranu a žalovaná rôznymi obštrukciami do nekonečna nemôže ťahať čas a dĺžku konania tak, že žalobca je znevýhodnený. Odvolanie žalovanej je zmätočné a nemá oporu v Občianskom zákonníku, zrejme opísala niektoré pasáže z iných vyjadrení v inom konaní (10C/231/2014) a snaží sa to aplikovať v tomto konaní, avšak nemá to žiadnu súvislosť a absentuje logické odôvodnenie. Ak žalovaná chcela byť výlučnou nájomníčkou bytu a keď súd jej toto právo priznal, tak nie je dôvod podať odvolanie proti rozsudku, ktorým súd vyhovel žalovanej aj v tom smere, že v budúcnosti kto bude výlučným nájomcom a užívateľom bytu. Je úplne chaotické odôvodnenie v časti odvolania, kde žalovaná poukazuje na právo na ochranu života, nakoľko žalobca nechce do toho bytu vstupovať, preto navrhol, aby po zrušení spoločného nájmu výlučnou nájomníčkou bola žalovaná, preto tvrdenia žalovanej o ohrozovaní a o násilníkovi, ktorý narušuje jej práva, je zmätočné tvrdenie. Žalobca poukazuje na to, že v odvolaní žalovanej v plnom rozsahu sa preukázal jej zámer, a to ďalej užívať byt, avšak finančne sa nevysporiadať so žalobcom, avšak takýto postoj nemôže mať súdnu ochranu. Z uvedených dôvodov žalobca navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a zároveň zaviazal žalovanú k náhrade trov odvolacieho konania (za 1 úkon právnej služby, vypracovanie vyjadrenia k odvolaniu žalovanej spolu s režijným paušálom a s daňou pridanej hodnoty v rozsahu 20%).

9. K vyjadreniu žalobcu žalovaná uviedla, že v celom rozsahu trvá na podanom odvolaní a s vyjadreniami žalobcu sa nestotožňuje. Zdôrazňuje, že počas súdneho dokazovania predmetnej veci niekoľko krát upozornila na fakt, že byt neužíva sama a bez pomoci poskytuje nielen celú výživu a starostlivosť nezaopatrenému synovi B. L., nar. XX.XX.XXXX, ale snaží sa mu vytvoriť domáce pohodlie a potrebné zázemie pre jeho budúce povolanie. V rozsudku je uvedené stanovisko žalovanej, že nemá námietky k tomu, aby bol za výlučného nájomcu bytu určený žalobca. Preto tvrdenia žalobcu v jeho písomnom vyjadrení považuje za plne nelogicky postavené, chaotické a paradoxné za účelom zmätenia súdu. Žalovaná je stotožnená s myšlienkou, že sa žalobca zámerne predčasne dožaduje pridelenia predmetného bytu do vlastníctva žalovanej, čím sa v budúcnosti finančne ošetrí jej finančným odškodnením. Znova však upozorňuje na fakt, že žalobca sám a s plným vedomím bez exogénneho vplyvu opustil spoločnú domácnosť a to už pred dočasným zákazom vstupu do predmetného bytu. Má za to, že súd prvej inštancie rozhodol predčasne a zvolil nesprávny procesný postup, nakoľko nebolo právoplatne ukončené vo veci vedenej pod sp. zn. 10C/231/2014. Taktiež žalovanej nie je zrejmé, prečo bola podaná žaloba na zrušenie spoločného nájmu bytu súdnou cestou, keďže žalovaná bola ochotná situáciu riešiť mimosúdnou cestou, ktorá jej nebola dodnes ponúknutá.

10. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu danom ust. § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov [§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP] a rozsudok vo veci samej, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP, ako vecne správny.

11. Rozsudok bol verejne vyhlásený 16. januára 2019 o 10,20 hod. v pojednávacej miestnosti Krajského súdu v Košiciach č. dv. 215/2. posch., po predchádzajúcom zverejnení miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli a webovej stránke súdu v súlade s ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

12. V prvom rade odvolateľka svojimi odvolacími námietkami v intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, nastolila predmetom odvolacieho prieskumu tiež správnosť procesného postupu prvoinštančného súdu z hľadiska nevyhoveniu jej návrhu na prerušenie konania, z ktorého dôvodu rozhodol podľa názoru žalovanej predčasne a nesprávne aj napriek žalovanou vznesenej námietke.

13. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

14. K uplatnenému odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, to znamená, vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

15. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu v konaní z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalovanej vymedzených v podanom odvolaní dospel k záveru, že odvolanie nie je opodstatnené a uplatnené odvolacie dôvody nie sú preukázané. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správne závery o právach a povinnostiach sporových strán. Uplatnený nárok správne právne posúdil a dospel k správnym záverom, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a odvolací súd nezistil ani pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, ani žiadnu z procesných väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto rozsudok vo veci samej, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

16. Podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto v podrobnostiach odkazuje. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky žalovanej nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé prívodiť zmenu rozsudku.

17. Len pre potvrdenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že rozhodnutím Okresného súdu Trebišov z 10. marca 2016, sp. zn. 10C/231/2014, o vylúčení z práva užívať sporný byt, ktoré nie je doteraz právoplatne skončené, vlastnícke právo žalobcu, resp. jeho majetkové právo vyplývajúce z členstva v bytovom družstve a užívacím právom k spornému bytu nie je dotknuté a účastníci ako rozvedení manželia by sa ďalej preto mali sústrediť, nepochybne i so zreteľom na rozhodnutie súdu v tejto veci, na konečné usporiadanie tohto svojho spoločného majetkového práva v rámci konania o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Právo spoločného nájmu žalobcu k spornému družstevnému bytu zostalo teda zachované, obmedzila sa len jedna jeho zložka - ius utendi, t.j. právo užívania nehnuteľností, nie však ostatné nároky, vrátane nárokov majetkových.

18. V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd považuje za správny aj procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý nevyhovel návrhu žalovanej na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o vylúčení žalobcu z práva užívať sporný byt, vedeného na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 10C/231/2014, pretože rozhodnutie v preskúmanom spore nie je závislé od výsledku v spore sp. zn. 10C/231/2014. Z uvedeného dôvodu neobstojí preto odvolacia námietka žalovanej o procesnom pochybení súdu prvej inštancie, ktorej sa mal dopustiť predčasným rozhodnutím vo veci, keď nevyhovel návrhu žalovanej na prerušenie konania.

19. Keďže žalovanou uplatnené odvolacie námietky v prejednávacom spore neboli preukázané, odvolanie nemožno považovať za opodstatnené, preto odvolací súd potvrdil rozsudok ako vecne správny (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol úspešný v odvolacom konaní, preto má proti neúspešnej žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 262 ods. 2 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa,

osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).